

תורת הר שמואל

פרשת נצבים תשע"ט זמני השבת:

כניתה: 5:54 צאת: 5:05 ר"ת: 7:45 שקיעה: 6:33

מזל טוב!

לעמל תורה משתתפי שיעור דף היומי

יחד עם מגיד השיעור

הרבי יצחק אוחנה ה"י

בסיום מסכתות כרייתות מעילה

תודה רבה לכל הכותבים בעליון השכונתי שליט"א

ברכת שנה טובה ומתוקה

לכל תושבי הר שמואל

יוסף ה' עליכם אלף פעים ויברע אתכם כאשר דבר לכם

ברכה שמחה ונחת באורך ימים ושנים!

נתרם על ידי ר' מרדכי מנחם ה"י

ברכה שמחה פרנסה ונחת

באורך ימים ושנים בזכות זיכוי הרבים

יש פיות אשר אומרים בסטיליות, הפיות מתחילה במילים אם אף רבע
הכן, פيوת זה מדבר על עקידת יצחק.

בתוך הפיות כתוב - קח נאן כייר ונמצאה דמו על קיר, דהינו שדmo של
 יצחק היה נזוק על המזבח כמו כל קרבן שיש בהקרבתו זיקת הדם על
גביו המזובח.

השאלה היא שמייצוי הדם יש רק בעולות העוף ולא בעולות בהמה, וכיון
שיצחק היה נקרב בקרבן עולה, מפני מה נדמה הקרבתו בקרבן עולות
העוף שיש בו מיצוי הדם ולא בעולות בהמה שדmo נזרק על גבי המזבח?
למה כתוב ונמצא דמו על קיר?

נראה לתרץ שיש הבדל בין עולות בהמה לעולות העוף, עולות בהמה אריך
שהיה תמים בלי מום, וגם שייה זכר ולא נקבה, בעולות העוף לא מעקב
מומ, וגם אין צריך להיות זכר, כל מה שצורך להיזהר בעוף הוא שלא יהיה
חרס לו אבל שלם, אבל מום לא פסול בו, וזה שאמרו בגמרה - תמותות
וכשרות בבהמה, ואין תמותות וכשרות בעוף.

הקדוש ברוך הוא אמר לאברהם להקריב את יצחק כעולה העוף, שאם
יהיה לו מום קל שבilibו אויל יחשוב קצת יצחק שאין ראוי להקריב אדם,
אויל יהיה מום כל במחשבתו, בכל זאת הקרבן של עולות העוף לא קל
אפיו עם מום, אבל יצחק ענה לאביו שאין לו שום מום אפיו לא קל
שבקלים, אלא הוא תמים ושלם, ולכן ביקש יצחק שאביו יקריב אותו
כעולה בהמה שפסול בו מום.

זה שכותב בהמשך הפיות - אבל אותן ככבות תעשה לא תחמול ולא
תכסה!

(כ"ב י') ושלח אברהם את ידו ויקח את המacula לשחוט את בנו,

בנסח הסליקות יש פيوת "אם אפס רבע הcken" על עקידת יצחק, ושם רשם המחבר, צואר פשוט מאלי ואביו נש אלוי לשחטו לשם בעליו והנה ה' נצב עלי,
ויסבירו שהפירוש - לשחטו לשם בעליו - הינו לשם ה', אמן נראתה כוונת המחבר לשמה בזבחים (פרק ד'), לשם שש דברים הזבח נזכה
לשחט בשם זבח לשם לשם אשימים לשם ריח לשם ניחוח והחטא והאשם לשם חטא, דהינו שבשחיטת הקרבן יש מהשבות שמצוועה על האדם
לחשו, ואחד מהם הוא לשם זבח, הינו לשם בעל הקרבן ואם חשב בקרבן של ראובן על מנת שייתכפר בו שמעון הרוי זה מחשבת שניוי בעלים, ונראתה זה
כוונת המחבר - ואביו נש אלוי לשחטו לשם בעליו, שאברהם הוא בעל הקרבן וביקש לשחוט לשם בעלים.

והנה מזה יהיה עוד זכות מרובה במעשה אברהם, שלעתות ציווי ה' להעלות בנו לעולה הוא נסיכון גדול ומרובה עוד יותר על ידי שלא
רק שיש להעלות לעולה אלא אף יהיה האב נהנה בהקרבת בנו, שיש לו להעלות בנו לעולה ולהשוו שיהיה הוא בעל הקרבן שנחנה בכפרה (כי זה כל המחשבה
של בעל הקרבן לעניין שמתכפר בו), ובזה הנסיכון מרובה עוד וחוכתנו בהזכורת מרווחה.

יה רצון שניהה לרואה ולא לונב, נראה להסביר את הנוסח על פי מה שנאמר במשנה אבות (פרק ד') והוא זוב לאירועים ואל תהי ראש לשועלים, והסבירו שם
זובו של אריה, הרוי הוא אריה, וראש השועל אפיו שהוא הראש הרי עדין הוא שועל, אבל נראה בעוד דרך לאבר את המשנה שם, שלא מדובר בזובו של
האריה או בראשו של השועל, אלאvr בראשו של הארי, שהוא האדי תמיד הולך אחר הארויות, וזה ביאור הוי זוב לאירועים, שלא
מדובר בלהיות זובו של האריה, אלא אפיו אם הוא שועל שיהיה מזדבב אחר הארויות, וכן אל תהי ראש לשועלים הפורש הוא שאפיו אם האדי הוא אריה
אל יהיו אריה זה רואה שועלים, ועל פי זה נתבאר לי הלשון בסימנים של ראש השנה, שאומרים יהיו רצון שניהה לרואה ולא לונב, וצריך ביאור שכפל את הדיבור
ומספריק שייאמר שניהה לרואה יברא (ולא צריך לומר - ולא לונב). אלא על פי האמור יברא, שאנו מבקשים שניהה לרואה לאנשים יראים ושלא נהיה ראה לונבם,
והוא כאמור שניהה לרואה אבל לא בראש לונב!

הזו בני חבibi
עמוד 8

נעם דברות
עמוד 6
הלכה פסוקה
עמוד 7

יעון הפרשה
עמוד 4

למדני חוקין
עמוד 3

מעובdotו נראה היה שגוזל את החנית מיד המצרי, שכלי זינו של יציר הרע ידע הוא ליקח ולהשתמש בו בקדושה, והכא נמי נראה בדברי ישעיו שגוזל את החנית מיד המצרי להשתמש בו לעבודת ה', והוא מה שתראה בארצות אדום יהיו ביריות המתילים אימה ושפיכות דם קל בעיניהם כנגד יוקרם כבודם, ובאים אל מקום שהסכימו כדי לגדר האחד את זולתו במילוות Shir, ואם אך היה אמור לו מעט מזה במקום אחר היה קם עלייו ורוצחו נש, ואילו במקום המוסכם לא יזיקו האחד את זולתו כיvr הסכמתם שיש זמן ומוקם שכלי יכולת הזולת לגדר הוא מהיתר שחבירו נתן לו וע"כ י"ז ממעט כבוחו עד כדי רציחה, ועוד הרבה יש אין קץ דוגמת זה במנגה היוצר, כן נראה מדרך המצרי וכל זינו שאפשר לקבוע זמן ומקום להרשיע, הרי שגוזלו החנית מיד המצרי והשתמשו עם זה בהקדושה, יש זמן אשר כל העולם בתשובה והוא עין ההסכמה שכיוון שהם ימי תשובה הרי שיישמע אדם לתוכחה ולא ירחיב החומה של טול קורה מבין עיר, וזה שאמר י"שעיהו הנביא, דרשו ה' בהמצאו שהוא זמן המסוגל אל התשובה שהשפיע הבורא בדרך תחבולה, וע"ז היה לו קיבלתו וקירותו בעשרות הימים גם לשאר השנה, אבל מנסה רבר מאי בדרך צדקות של תחבולת היצר ואמר לישעה שם שרבן ומושני כה' אלהינו בכל קראנו אליו, שה' הוא בכל זמן קרוב, ואם שני הדברים אמרת מ"מ מנסה אמר זאת מקור גזילת החנית מיד ישראל להשתמש בתחבולת להרשיע, יישעיהו אמר דבריו ממקור גזילת החנית מיד המצרי כדי להשתמש לקדושה, שיש זמן שבו לא היו המעצבים המפורשים בגמרא עריכין כי הוגדר בזמן תשובה ומוסכם משימים בדרך תחבולה שמוסכם להבריות.

וכען זה יש בתחוםים (פרק קי"א פסוק ד') זכר עשה לנפלאותיו חנון ורhom ה', ופריש' זכר עשה, קבוע לישראל שבנות ומוסדים ומצוות שנאמרו בהם וזכרת כי עבר הייתה במצרים לפני שהוא חנון ורחותם על בניו וחפץ להצדיקם ע"כ, ולא הבנתי מה חנינה ורחמים יש על בניו זה שקבע להם זכר לנפלאותיו, שבנות ומוסדים, שם ביארתי, אמנם נראה גם כאן בעשרה ימים של דרשו ה' בהמצאו יש גדר של זכר עשה לנפלאותיו שקבע לנו נזון וימים לדירוש את ה' והוא חנינה ורחמים מתואתו יתרוך שהשפיע לנו בדרך תחבולה כדי שנתגבר על יצרו ושלא נסגור פתחי קבלה וככפי שביארתי לעיל.

ואחר שהתבאר רוח יוכלה לקבל התוכחה בעשרה ימי תשובה והוא סגולת הזמן הקצוב, עטה ה' לע' עוד מה תוספת רוח יש בעצם, גם ממנה אפשר לקבל בעשרה ימים ימי תשובה, ונראה שהוא מודוקדק בפסק שבישעה דרשו ה' בהמצאו, שיכל לקבל תשובה על מה שדורש את ה' והוא מהאמור ברבקה (פרק כ"ה פסוק כ"ב) ויתרכזו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנסי ותכל לדרש את ה', שכשיש לאדם נסיבות של פגעי הזמן כיצד ליישב בעבודת ה' עם עניין הפרנסת ושאר נסיבות, או כמו ברבקה צער ההרין של פתחי תורה ופתחי ע"ז, אז יש גדר של ותכל לדרש והוא שմבקש האדם מענה והראה מתואתו יתרוך מה יעשה ומה הדרך הנרצה לפניו, וע"ז בהקדמת שוו"ת עונג יו"ט שהביא מהicho ביאור הפסק בתהילים (פרק י"א פסוק ד') ה' בהיכל קדשו ה' בשמות כסאו עינוי ייחזו עפעריו יבחנו בני אדם, שעינוי יחו מעשי בני ותחלותם, מה שמכסה עין העפערים מכיסים את העינים, וע"ז אמר עפער הישי"ת עפעריו הינו העפערים של מוכרים את העינים, ואם יכחנו בני אדם לאותם אם מבוכת הסתר ההשגחה ייחום מעלה ה' או לא ע"כ, והרבה פסוקים בנבאים וכתובים מורים על נסיבות אלה (ע"ז בספר שערוי דוד על תנ"ר), וכך בעשרה ימי תשובה על ידי קירבה לבורא במעשה תשובה אפשר לקבל מענה על מני הנסיבות של ותכל לדרש את ה', והוא שאמר י"שעיהו דרשו ה' בהמצאו, שאפשר לקבל מענה על שאלת דרשו.

בגמר עריכין (ט"ז ע"ב) תנייא, א"ר טרפון תהה אני אם יש בדור הזה מי שיכל להוכיח, אם אמר לו טול קיסם מבין שניר אמר לו טול קורה מבין עניר, אמר רב אלעזר בן עזריה תהה אני אם יש בדור הזה מי שיכל לקלות תוכחה, ורב עקיבא אמר תהה אני אם יש בדור הזה מי שידע להוכיח (ועיין בגרסאות), והביא בעזרת הנים (درשת שבת שובה ترك"א) שאולי יש בה טעם שנגגו בשבת שובה לדרוש ברבים כי הציבור אפשר להוכיח כי לא יאמר לו אדם טול קורה מבין עניר כי אין מדובר אחד ואפשר שציבורו אין אפשר שבציבור יש מעתים אשר יקבלו התוכחה, וגם אין הלנת פנים וע"כ כנגד שלוש הטעמים של מניעת התוכחה אפשר שבציבורו אין את כל המניעה, עוד הביא בסיבת מניעת התוכחה מגמי סנהדרין (י"ח ע"א) דכתיב התקושו וקושו ודרשו קשות עצמן וע"כ קשות אחרים והיינו שאיך יוכיח אחרים אם בשם אמרו לו קשות עצמן, והביא דברי היערות דבש (ח"א דרוש בשנת תק"ל בק"ק מ"ץ דרוש י"א) משל זה שבعلي בתים היו לוקחים בהקפה מהסוחרים ביריד, ואחד מהבעלי בתים סובב אצל האחרים בשදלו אותם שישלמו חובם להסוחרים, ובאו הסוחרים אל בעל הבית הזה ואמרו לו לה לא אתה חייב לנו ג"כ סכום נכבד לך וכך, וזה השיב להם שימתנו עם חובו מעט ויארכו לו כי הלא עוזר להם לגבות חובם מן האחרים, וכן במשל גם המוכיח נהי שאפשר לומר לו קשות עצמן מ"מ יש לו להסביר שימתיינו מלהתבונן בו כי עוזר להסביר האחרים אל בוראות.

ונראה במלעת העשרה ימים מלבד מה שהם ימים אשר התפילה קרויה להישמע, הרי הם גם ימים שמקורם האדם אל התוכחה ואין את המעצבים המפורשים בגמ' עריכין, והוא על פי מה שהביא עוד בעזרת הנים את הגמ' ביבמות (דף מ"ט ע"ב) תני, שמעון בן עזאי אומר, מצאתי מלת יוחסין בירושלים וכותב בה וכוי' מנשה הרג את ישעה, אמר רבא מידן דיניה וקטליה, אמר ליה משה רבר אמר כי לא יראוני האדם וחוי ואת אמרת ואראה את ה' יושב על כסא רם ונשא, משה רבר אמר מי כה' אלהינו בכל קראנו אליו ואת אמרת דרשו ה' בהמצאו וכו', מכל מקום קשו קראי אהדי וורי דרשו ה' בהמצאו הא ביחיד הא בצו, ויחידי אמита, אמר רב המכון רבה בר אבוה אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים, וע"י' שהביא מהירושלמי (ברכות פרק אין עומדיין) שדברי י"שעיהו דרשו ה' בהמצאו רוצה לומר בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, שלhalbלי דרשו כהנים, אמנים רואה לומר שמהגמ' ביבמות יבואר כל מלעת הימים של עשרה ימי תשובה בענין התוכחה, שבימים אלה יפלו חומות המעצבים ומני הטענה של טול קורה מבין עניר, והוא מדברי י"שעיהו הנביא דרשו ה' בהמצאו שיש עשרה ימים שאפשר לדרש את ה' בקרובה יתרה, וטעם הדבר ודרך מלעת הימים שאדם מקבל בהם תשובה נעשה בדרך תחבולה אשר אבר תיכף מהו התחבולה וכייד דברי י"שעיהו מורים על התחבולה שהיא אדם מקבל תוכחה.

בשמאל (פרק כ"א פסוק כ') כתיב, ובניהם בן יוחיען בן איש חי רב פעלים מכבצאל הוא הכה את שני אראל מואב והוא ריד והכה את הארי בטור הבור ביום השlag, והוא הכה את איש מצרי אשר איש מראה וביד המצרי חנית ויריד אליו בשבט ויגזל את החנית מיד המצרי וירגגו בחניתו, ונראה שהליך מעובdotו של בניהו בן יהודע וגדלותו בעבודת ה', כפי שדרשה הגמ' (ברכות דף י"ח), חלק

לרואה כל ומיהו הוואי ונפק מפומיה דריש מתיבתא ראיו שלא ידבר בהן שלא לצורך עכ"ל וגם הרוב המגד (שם) כתב מן האחרונים יש שכנתבו שאפילו הtopic אין צירר שלא ישוח והאריכו בזה והనכו למנוע האיש הtopic מלשוח אבל הצבור אם לא נמנעו אין גוערין בהם עכ"ב.

וכتب מרן השולחן ערוך סימן תקצ"ב סעיף ג' לא ישיח, לא הtopic ולא הצבור, בין תקיעות שמישוב לתקיעות שמעומד (מייהו בעין התקיעות והחפלו אין הפסק) (מרודי ומהרי"ל), ואם דברים בטלים טח אין צירר לחזור ולברך (טור) ואין צירר לומר שלא ישיחו בין ברכה לתקיעות, אם לא בעין התקיעות.

וכتب הט"ז, ולע"ד נ לתרין דזה הי' כמי שלא התחילה במצו' וכגן שלא אכל עדין כלל דהא בשעת הברכה מתוקען על עיקר קיומ' המצו' שהיא על סדר הברכות כמ"ש סי' תקע"ה למה תוקען כשהוא יושבון וחוזרים ותוקען בשעת מוסף כדי לערכב השטן פ"ת בתקיע' הראשוני מתעורר בקדום התפלל כדי שלא יטרוג בשעת התפללה כו' הרי שעיקר התקיעה של מצוה היא על סדר הברכות אלא שהתקיעות שמישוב לערכב השטן בעת קיומ' המצוה שהיא אח"כ ונדי שא"צ לחזור ולברך כיון שעכ"פ התחילה בעשיות מצוה והצורך לה מה"מ כ"ז שהוא לא קיים עדין העיקר אינו יכול להפסיק ולא עוד אלא שבכל מצוה שהוא עוסק ואינו רשאי להפריד ממש עד שיקי"י כולה איסור יש בהפסקתו ובבדיק' חמן מצינו ג' איסור כמ"ש סי' תלב"ב. ואין זה דומה למדבר באמצע העסוד' או בישיבתו בסוכ' דשם אי בעי פסיק והולך לו משא"כ במקומות שלא גמר עדין המצוי' וכמו הכא שעיקר המצוה עדין לפניו פשוט שיש איסור להסיח ועל שייחה שבין התקיעות עצמן של מושב דודאי יש איסור שם להפסיק בשיחה ומה ליאחריהם כל שלא קיים מיה ששיר ל hmacזהה זאת.

ובמשנה ברורה ס"ק יב כתוב על דברי הרמ"א ר"ל דבין התקיעות דמיושב למעומד שרי לכתבה להשייח' מעוניין בד"ח שדעתו בין הברכה עד סוף התקיעות דמיושב אסור להפסיק אפילו בתפלותanca לכנן לא יאמר היה"ר הנדפס במחוזרים בין התקיעות דמיושב רק יהרבר לבבו ואילו יציא בפיו או שיאמר היה"ר אחר גמור התקיעות דמיושב.

וכתיב בש"ת שבת הלוי חלק ז סימן עט אשר שאל בעין אמרת אשר צירר בין התקיעות דמיושב לתקיעות דמעומד - הנה כבר נשאלתי ע"ז מכבר בש"ת שבת הלוי ח"ה סי' ס"ו א"ת ה', וככתב' שם דעתם אישור שישחה אז הוא בשו"ע או"ח סי' תקצ"ב ס"ג ומשמע להדייא דוקא שישחה, לא אמרה דמצואה של אשר צירר וכדומה, אלא דברי"פ סוף ר"ה בשם ריש מתיבתא מהמייד בעוני השיחאה אז ורצה לדמות לשיחאה בין תפילין של יד לתפילין של ראש, אבל בצד קלקו ע"ז ברוז"ה ובר"ן דאיינו דומה כלל כי הכא ה"ל אמצע המצוה, עיין אמצע בדיקת חמץ כמו"כ ה"ר"ן שם, ובפני יהושע ר"ה ל"ד ע"ב הניח הדבר בצע", אבל הוודה דסתימת הפסוקים שלא להחמיר - ולמעשה פשוט דמותר לברך אשר צירר כסמסקנת הר"ן.

לסיכום : כתוב בחזון עובדייה להקל לומר אשר יצר בין התקיעות לממוד לתקיעות דמיושב, וכן כתוב הורש"ז אוירבך והירוש אלישיב ולומר תהילים בזמן הדרישת ר"ן קרלייז שמוטר אולם דעת הרב יAIRBACH שלא לומר תהילים ולהתפלל תפילה אישית מותר.

האם מותר לדבר לצורך, בין תקיעות דמעומד לתקיעות של מישוב, ומה הדין לומר אשר יצר

כתב הר"י מסכת רמאיה דף יא עמוד א', שאלו מקמי ריש מתייבטה המברך יום ר"ה על תקיעת שופר בתר ס"ת והשיך צירר לברכ על התקיעות של שלא יתקע על סדר ברכות או לא ואהדר להו הcinן כאחزو רבנן שגערין בהה ששה עד שלא יתקע על סדר ברכות אבל לחזור ולברך אינו לחזור ולא דמייא הא לתפיליןadamר רב חסדא [מנחות ל"ז ע"א] שח בין תפילה לחזור ומברך דהנך שתמי מצות נינהו דתנן תפילה של יד אינה מעכבת של ראש ושל ראש אינה מעכבת של יד ולא עוד אלא דלא הדר ומברך ההיא ברכה קמייתא אלא ברכה אחrichtא לא מביך ומקשין שח אין לא שח לא ואה שלח רב חייא בר הינה ממשימה דר' יוחנן על תפילה של יד אמר להניח תפילין ועל של ראש אמר על מצות תפילין ופרקין אבוי ורבא אמרו תרויינו לא שח מברך את ואמ שח מברך שתים ואעפ"כ קשה להשייח' דתניא שבח בין תפילה לתפילה עבריה היא בידו וחזרין עליה מעורכי המלחמה וכ"ש כי הא שיח בין התקיעות שמישוב לתקיעות שמעומד אלא שאינו לחזור ומברך שמיצה אחת היא צא וראה שהרי ההלל שמרכין קודם לкриיאתו ואך על פי כן פרק לפרא פוסק ולא הוצר לחזור ולברך.

ובביה יוסף סימון תקצ"ב כתוב, ומ"ש יש לגעור במ"י משיח ל"ש תוקע ול"ש צבור שאינו מביך לתקוע אלא לשם קול שופר ובשביל כל הצבור כתוב הרא"ש שם בשם רב' יצחק ו' גיאת דברו נמי ציריכין ליזהר שלא להשייח' שאינו זה מברך לתקוע אלא לשם ציריך וכן כתוב הגהות מיימון בסוף פרק ג' (שם) וכן כתוב גם כן הרוב המגד שכתב הרב רב' יצחק ו' גיאת בשם קצת גאנונים ואין נראה כן מדברי רבינו עכ"ל וככתב המרדכי (סי' תשכא בהג"ה) ראייתי כתוב ממש גודלים אסור להשייח' עד סוף התקיעות שר' להשייח' דדמי לטול ברוך (ברכות מ). ופשוט הוא והוא יודע שהר"ן (יא. ד"ה שאל) תמה על דברי ריש מתיבתא וככתב שכבר השיג עלייו הרוזה (המאור יב). וככתב שאינו זוקקים בהה לගערה ולזינפה והאריך בדבר וסוף דבריו שכיוון שאינו גורם ברכה מהה היא אסור הרי לא שמענו בשום מקום שמי שבירך על המצוה והתחילה שלא יהא רשאי לדבר עד שיגמור ואטו מי דבר עד שיגמור ביערו א"כ בא ונאמר שאף מי שمبرך המוציא יהא אסור לדבר עד שיגמור סעודתו וליתא ולפיכך אין הנדון דומה

"כבר כתיב 'ולא יראה בן ערות דבר ושב מאחריך'. נמצא כל עניינים כאלה גורמים לישראל להיות נתונים בהסתה פנים ח"ו, וגם איתא בזורה"ק פרשタ נשא שדבר זה גורם לשרות סטרא אחרא בביתא וגורם מסכינותא לביתה. על כן נדע לבי בעז"ה לא סופר את כל מאמרי חז"ל השיעיכים לעניין זה, ולהראות לפני הכל את גודל העווון והעונש שיש בזה, וגודל המעללה להאהשה הצנואה בדורכה, שעי"ז היא זוכה לבנים יראי השם וחוובים שבדור, אולי על ידי זה יראו ויקחו מוסר ויתוקן קצת הפרצה הגדולה הזאת, ובזכות זה נזכה לראות בבניין ירושלים גדריה וענינה בב"א" (ח حقן חיים - ספר גדר עולם)

שמסמל את היותו של יי' נסתור מעולמו ולא מוכר כלל. הוא גדול והוא קדוש וזה מעלה אותו מעל ליכולת ההבנה שלנו. אנחנו הרי כל כך想去ים להכיר ולהבין את הכל אבל אנחנו מבינים שלא את הכל אפשר להבין. הוּא אֶל-מִשְׁתָּר !

השם השני הוא דוווקא שם נגלה. הוי"ר ברוך למרות שהוא קדוש! כשאנו מתחילה ברכיה אנו אווררים ברוך אתה". "אתה" היא מלילת קורבה. אסור לומר "אתה" למלך נכבד כי המלך בגל כבודו הוא נסתור. מדברים אותו בגוף נסתור. אבל דוווקא" אתה" היא הוראה של גוכח. אי אפשר לומר "אתה" למי שלא נמצא כאן. "אתה" גם מסמלת קורבה שמאפשרת מחשבה של השתוות. לאדם שהוא שווה ערך אליו אני פונה ב"אתה". שתי הוראות אלו של היהת הקב"ה נוכחה ושואו יורד אליו וכמו משותו לנו הן הוראות מרכזיות וחשובות עד מאד! אבל מיד אנו נוסקים אל מעלה וממשיכים במיליה"ה" מסמלת את הגובה הבלתי נטפס של האלקים.

על כן הקדים מתחילה במילים"יתגדל ויתקדש" שמי רבה!" גם"יתגדל" וגם"יתקדש" מסמלים את הגובה האלקי ואת גלומתו. וכשהמחבר הקדיש נזקק לשאלת היכן יתגדל והיכן יתקדש שמי רבה? הוא עונה מיד"בעלמא די ברוא ברועותיה" כלומר בעולם שהוא ברא כפי רצונו! וההמשר של يتגדל ויתקדש הוא"וימליך מלכותיה" מלכותו יתברך היא המשר הטבעי ליתגדל ויתקדש. וכך אשר השאלה היא"בחיכיון" יתגדל ויתקדש? התשובה היא"בצרכו ובימייכו ובחיי דכל בית ישראל"! ככלומר בחים שלכם ובימים שלכם ושל כל בית ישראל יתקיים הגלייל של يتגדל ויתקדש. וכך אשר השאלה האחרונות היא מתי כל זה יתרחש? התשובה היא"בעגלא" (במהרה) ובזמן קרי"ב! בזמן הקרוב ובמהירות רצואה! על מילאים אלו עונה כל הקהלה: יהא שמייה רבה מבורך לעולם ולעולם מייא!

תחילת הקדיש וגם המשכו קשורים לעשרה הדברים שעם ישראל שמע אותם במעמד הר סיini בשעת מתן תורה. "יתגדל ויתקדש" קשורים בשני דברות ראשונות אותן שמע עם ישראל ישירות מהקדוש ברוך הוא. המשר שירץ לשמונה דיברות משלימות של עשרה הדברים. רן רשותם קר"תברך" (3) אותן הם שמעו דרך משה רבנו. רן רשותם קר"תברך" (4) ו"ישתבח" (4) ו"יתפאר" (5) ו"יתרומם" (6) ו"יתנשא" (7) ו"יתהדר" (8) ו"יתעלה" (9) ו"יתהלהל" (10) שמעה דקדש א ברייך הו!

אבל בעוד מילוט הפתיחה של הקדיש מראות בעיליל את היותו של האלוקים נעה מעל כל בריאותו הנה כל שמונה האחרונות הנקש הנקש של רגשות שבאמצעות שליבות הטולמים הזה ואכן בתפילת היהודית וגם המלאכים מכיריהם את הטולמים הזה ואכן בתפילת יוצר בהקשיבו לשירות המלאכים אנחנו שומעים איך הם עומדים ברום עולם ומברכיהם ומשבחיהם ומאפריהם ומעריציהם ומקדשים וממליכים! את שם האל-מלך הגדול הגיבור והנורא - קדוש הוא! (כנראה שהסקלה של שירות המלאכים שונה

"מה שחז"ל אמרים שדיירה נאה ואשה נאה וכלים נאים מרחיבין דעתו של אדם, הכל טוב ויפה אבל למה המילה מרחיבין הופכת כל ברקלוות למהריבין?!"

שבעה דנחות תא

ההפרות של השבות קשורות לפרשיות השבווע וח"לשמו לב שיש קשר בין השבות הקבועות לבין ההפרות. ההפרות של השבות מתשעה באב עד לשבת שלפני ראש השנה כולל לקוחות מספר ישעה והן עוסקות בענייני הנחמה והן הקשורות במה שנקרו נחמה. הראשונה היא שבת נחמו הקשורה לפרשת ואתחנן והאחרונה היא האהפההה פרשת נצבים. והיא האהפההה שנקרו שוש אשיש והיא האהפההה לשבת שלפני ראש השנה. הבה נלמד מה אומרות ההפרות של שבעה דנחות תא ולמה ענייני הנחמה כל כך חשובים שהם מצריים לא פחות מאשר שבותות.

א.

ח"ל מספרים לנו שדוד המלך פנה לכב"ה בשאלת ". שני דברים מעולם שבראת אני לא מבין. עולם המשוגעים ועולם הצערות. למה יש בהם צורך בעולם?" השיב לו הקב"ה חירך שאתה תזדקק להם. וכך היה שכאשר דוד המלך שברח משאול הגיע לחצרו של אבימלך מלך אכיש ועבדי המלך שזיהו אותו אמרו למלך הנה דוד האובי שלך הגיע לממלכה שלו ויש לך הזרמנות להרוג אותו! ודוד המלך שהיה במצרים נער על ידי מלך שלח באזנו שכדי לו להופיע כMSGUG ומלך דוד אכן עשה כן ובעזרת ה' הוא ניצל. על זה כתוב בתהילים "ג" תפילה לדוד בשנותו את טעמו לפני אבימלך וגרשוו וילך".

הדבר השני שנקרו צערות, דוד המלך נעזר בהן כששכוב תחת רגלו של אבנור וcumut נער ואז עקרה צרעה את אבנור ברגלו והוא מתח את רגלו וכך ניצל דוד המלך בעזרת ה' שליח צרעה להציג אותו.

אני מKEN באביך המלך שמלאך שני דברים אלה הוא כנראה הבין את כל השאר, וכך גם לא שאל שאלות נוספות. אבל דרך אגב אני למד מזה שלדוד המלך היה פשוט לגמרי שככל דבר שנברא בעולם יש בו צורך ושם לא היה זו צורך הוא אכן לא היה נמצא בעולם! אין דברים מיותרים שבלח' ה'!

מצ' בעולם של הקב"ה! זאת הקדמה לשיעור שמקש למדוד את עולם הנחמה של הקב"ה ושאנו ניכנס אליו דרך לימוד הקדיש שמלואה את התפילה שלנו. הקדיש השלם מורכב מכמה חלקים והיום נתעסק בלימוד מה שנקרו"חץ קדיש". הקדיש עצמו עוסוק בלמידה שני שמות של הקב"ה. הראשון נקרו"שמייה רב"ה" שעליו אנו אווררים בתפילה"יקרבתנו לשマー הגודל" בסיטום ברכת אהבה רבה לפניו קרי'ת שמע, או גם בפתחת שמונה עשרה של ימים טובים בקטוע שמתחל ב"אתה בחרתנו מכל העמים" ומסיים ב"שمر הגודל והקדוש עלינו קראת"

השם השני נקרו"שמייה דקדשא ברוך הוא" או בלשון המקובל עלינו הקדוש ברוך הוא. על זה אנו אווררים בהגדה של פסח"בכל דור ודור עומדים עליינו לכלותנו והקדוש ברוך הוא מצלנו מדם!" או גם מה שאמרו ח"ל שלא הספיק בזקם של אבותינו להחמיר עד שנגלה עליהם מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וגאלם!"

מסיבי לשני שמות אלו מסתובב החצי קדיש שלנו. ההבדל בין שני שמות אלו הוא ברור וככלहלן. "שמייה רב"ה" הוא שם

במקצת מהסקלה האנושית!)

ב.

מכאן ועד סוף החלק של החז"י קדיש פנו מhabiri הקדיש לבחן את מקומם של דברים ואת חסיבותם בחז"י שלנו. וhabiri הקדיש שמו לב שמעל לכל מה שכבר נתגלה מרחפים ארבע דברים שנראה כי אפשר היה לעולם להתקיים בלבדיהם והם קשורים ארבע אותיות של שם בן ד' אותיות מהצד הנסתר והוא השם שאסור לנו להגותו כפי שהוא נכתב אלא לכנותו בשם אדנות. הכוונה היא לאربع אותיות שהם י"ד-ה"א-ו"ז-ה"א. ארבע אותיות אלו מזרימות לעולם את "ברכתא" ואת "שירתא" את "תושבחתא" ואת "חנמתא" הנאמרות בעולם שלנו ומשפיעות חזק על כל החיים שלנו!

כל אחת מהן ביחסה וראשונה היא דבר שבאמת העולם יכול היה להתקיים בReLU. ובאמת מה היה העולם חסר אם לא היו בו ברכות שירות ותשבחות? לנו נדמה שאלה הן מותרות והעיקר זה לחם וקוקה קולה! כסף ומכוונות! (אולי גם פאלפון הוא הכרחי!) אבל זאת טעות עצומה המגלגה על בורות רגשיות. הקדוש ברוך הוא תרם את אותיות השם הנסתר שלו למען ספר את החיים שלנו ולהפוך את החיים שלנו לנבלים וככלה שcadai לחיות בשビルם.

היום"ד העליונה היא האות שמרימה לעולם את מושג ה"ברכה"! בפעם הראשונה שบทורה מוזכר הופיע ברכה נמצאה ביום החמישי של בריאות העולם, יום בו נברא עולם החי. כתוב שם "ויברך אתם אלוקים!" מסביר רשי' למה הם צרכיהם ברכה? בגלל שצדין ומחרין אותן הוזקקו לברכה! ככל העולם שמוגדר עולם הטבע נמצא בסכנת הכהדה. כי כל הזמן רודפים אחרי החיים וצדדים אותן ומד מהרה יעדוד העולם בסכנה של מוות בReLU. פשוט כל מלאי המזון

העולם ייחוסל ואז בא לעולם סוף!

אבל לא רק האוכל יחולס. החיים עצמים נמצאים מתחת חוק טבע שנקרא "POCHOT V'HOL". הנה קניתי אתמול בשער טרי או גם הלב טרי והנה היום הוא כבר לא כל כך טרי או כפי שיש שקוראים לו "זה טריות סוג ב'"! ועוד יום יעבור וכבר הבשר והחלב מסריכים מה קרה פה? דבר פשוט. הט בע פוחת והוא לו! הוא מתחיל גבוה, הוא מושלם בהופעה הראשונה שלו, הוא חדש והוא נוצץ, אבל מיד הוא מתחיל בתהיליך שנקרו האזדקנות או התישנות, וכבר הוא נמכר בחצי מחיר!

בפיוקה יש חוק שנקרו חוק האנטרופי. זה חוק מאד חזק שאיפלו אינשטיין שניפוץ הרבה דעות שרווו בעולם עד בואו לא העז לגעת בחוק הזה. ההגדרה של החוק אומרת כך: "כל סדר מוביל לאי סדר אבל אי סדר לא מוביל לסדר" וכך למשל התיאוריה של בריאות העולם כתוצאה מffff גדוול שקדם לביראה היא תיאוריה צולעת! בלางן לא יכול להוביל סדר?

המשל לחוק זה אומר כך: אם תיקח שתי חביות גז שבכל אחת מהן יש גז טהור. באחת גז סוג A ובשנייה גז סוג B ותחבר אותן בциינור תקבל שתי חביות של גז מעורב. אבל אם תיקח שתי חביות של גז מעורב ותחבר אותן באמצעות צינור בשום אופן לא תקבל שתי חביות שבכל אחת מהן יש גז טהור. כי הטע הולך מסדר לאי סדר ולא להיפר!

אדם נברא צעיר. כל החיים לפניו. אבל מרגע שהוא נולד הוא ישב ברכבת מסע אל יום האחרון! בכל רגע נתון החיים שלו מתקרים ללא הרף כי זה חוק הטע שהוא פוחת והולך. וזה חוק כל כך שיש פלא שעולם עדין קיים ועוד לא גמר את הכלוון שלו.

אדם נברא צדיק! אבל בכל רגע יצרו הרע יכול להפיל אותו דרך

מכמורות החטא והצדיק של אטמול היה רשות היום או מחר!
את המלחמה נגד חוק הטבע הזה מנהלת דודה "ברכה". החוק של דודה ברכה הוא מושיף והולך! הברכה יכולה לפנות לאדם ולומר לו "מה? יש לך שני זוגות נעלימים? זה לא מושיף?" לפחות חמישים! אנחנו רואים את זה כאשר משה רבנו פונה לעם ישראל בפרשת דברים ואומר להם "יוסף ה' עליכם ככם אלף פעמיים! אמרו לו ישראל למשה: משה, אתה נותן קצבה לברכתינו כי אתה אומר לך אלף פעמיים! אמר להם משה מה שאמרתי זה ממש כמו לומר אני אהיה שמח אם יהיה לכם אלף פעמיים יותר ממה שיש לכם, על יותר מאשר אני יכול להשוב, אבל הוא, הקב"ה, יברך אתכם כאשר דבר לך כלם, הרבה יותר מאשר ופעמים. לכן כל אותיות הפועל ברך הן ריבוי והכפלת ה"ב"ית" היא הכפלת כל היחידות, ה"כ"ף" היא הכפלת כל העשרות וה"י"יש" היא הכפלת כל המאות!

אבל גם זאת שהברכה מתפתחת לפי רוחב לבו של המברך. טוב עין הוא יברך! אדם שאין לו רוחב לב מוכרכ לקלל. מה? יש לך שלוש זוגות נעלימים? יש הרבה בני אדם שאין להם אפילו שתים! אמר - והנה קללה!

הברכה יונקת את כוחה מה - י"ד שבשם בן ד' הנפטר. למה מעולם הנפטר? כי הברכה אהובת את הנפטר. אין הברכה שורה לא בדבר המודד ולא בדבר הספרור אלא בדבר הסמי מון העין. לכן כתוב בעל אורחות חיים לרבנו אשר "סגור עיניך בשעת אמרת הברכה" כי ראית העין פוגעת בברכה. העין שמה גבולות ואיפה שיש גבולות אין ברכה. הגבולות מפוריעות ליכולת הפעולה של הברכה.

לכן אמר הנביא אליו שאלת עובדייה שתוחזר הביתה ותשגור את הדלת כי ברכה לא יכולה להתקיים עם דלתות פתוחות ועם שכנים סקרנים!

הה"א העליונה של שם בן ד' הנפטר היא מפעילה את "שירתא". על שירות הים כתוב מכאן רמז לתחיית המתים! כי שירה נלחמת נגד חוק המות של הטבע! ויש הרבה מה לדבר על זה אבל אני ממהר לסיום. ובסיום נמצאת שוב ה"א אבל תחתונה והיא קשורה למילה "חנמתא" שבסוף חצי הקדש. היא הכי קרובה לעולם שלנו שובל ממד מצרות וזוקק מaad לעוני של נחמה. היא מלמדת את האדם לא להתייאש למראה הפורענות שמקיפה אותו. נחמה אומרת לאדם השובל שנדרה לו שהוא נשאר בלבד ואף אחד לא שם לב אליו ולא אף אחד לא נשאר לבד.

כמה זה יפה שבנינים אבלים המנחים פונים אל האבל ואומרים לו "המקום ינחים אותך" כלומר אתה לא לבד! הקב"ה מלא את המקום שהתIRON ביחסים שלר.

הדברים מכונים, בשבת ואתחנן התחלנו סדרה של שבעה שבועות שנקראות שבעה דנחותא! משבת ואתחנן, עד שבת שלפני ראש השנה עוסק בעניין הנחותה! כל כך חשוב הוא עניין הנחמה הזרמת אל עולמינו מהה"א התחתונה של שם בן ד' אותיות מהשם הנפטר.

הנה הגיעו לסיום שבתות הנקראות שבעה דנחותא. היא השבת שלפני ראש השנה. סיום הנחות.

שבת שלום ושנה טובה ומתוקה לכל המתפללים בתמי הכנסת
בהר שМОאל ולחברים והקשיבים לכולך די בכל אטר

נעם דברות הרב עמנואל איפרגן

דין כל היוצא מן הטהור טההור וכל היוצא מן הטמא

במשנה מסכת בכורות (דף ה:) בהמה טהורה שילדיה כמין בהמה טמאה, מותר באכילה, וטמא שילדיה כמין בהמה טהורה אסור באכילה, שהיא צאצא מן הטמא טמא, והיוצא מן הטהור טהור. והיינו שהדין הוא כיון שיצא מטההור, טהור, וכן ההיפך. ואפלו

שלא יצא כמו הטהור, מכיוון שהיא צאצא מן הטהור טהור. ודין זה נוגם בדיון ביצים היוצאים מעוף טמא, שהיוצא מן הטמא טמא. וכן ביצים היוצאים מעוף טהור, טהורם. וכן בחלב היוצא מבהמה טהורה טהור. מטמא טמא.

ולענין מי רגלים היוצאים מבהמה טמאה, (כגון שציריך לרופאה) הנה בגמ' מסכת בכורות (דף ז'). בעו מיניה מרוב שיש מי רגלים של חמור מהו, והגם' העמידה שני אוקימות, חדא שאסור משום היוצא מן הטמא טמא. ועוד העמידה הגמ' מי רגלים של חמור הם עכורים مثل שרר בהמות, ואולי מתמצה מגופו של החמור ואסרו.

והשו"ע (סימן פ"א סעיף א') פסק בסתוט שמי רגלים של אדם טמאה אסורים. ויש מי שמתיר במרי רגליה. (אבל, מי רגלים של שבתון ש"מ רק משום רפואה בשבת נגעו בה). ומה שכתב יש מי שמתיר זה ש"מ רק משום אסורת פרק ד' הלכה כ') ועיין בש"ר (שם ס'ק ב') שכתב דמשמעו אף בשל מרי גלי חמוץ מתיר. (עיין ברמב"ם שכח בהדייא של חמוץ) והבית יוסף תמה על הרמב"ם זהה, והביא שכן דעת המהרש"ל, ודלא כהב"ח שכח דבמרדייכי כתוב, שאף של חמוץ מותר לכתילה. עכת"ד. ועיין עוד שם בנו"כ השו"ע שתמתומו דמשמע מגם' אסור. ועי"ש בפליטי. (ס'ק'א)

והרב המגיד משנה (שם) כתוב דהא לכל היוצא מן הטמא טמא, הינו היוצא מגופו, והביא ראייה מחלב הקיבה שמותר. ועי"ע בת' נסתה היוצא מטמא, או היוצא מן הטמא. ודז"ק. ועי"ע בת' יוזק אל (סימן כ"ט) שהתיר לחולה שאין בו סכנה לשותות מי רגלים של חמוץ.

ועע"פ שהביא השו"ע דין מרי רגלי בהמה טמאה, כתוב (שם בהלכה ה') דמי גלים של בהמה טהורה מוותרים. ובפרוי חדש (ס'ק י"ג) כתוב פשיטה ליה דין בו משום אבר מן החיה, דاع"פ דבבהמה טמאה יש מי שמתיר, משום דברן מן החיה איןנו נהוג בהמה טמאה. והכי נמי בהמה טהורה מותר, משום דאיינו אבר מן החיה. ובביאור הגרא"א (אות ט"ז) פשיטה ליה דהוא פרישה בעלמא, וכ"כ הבית יוסף שם.

ובענין הנמצא בمعنى דג טמא. כגון דג טהור שנמצא בمعنى דג טמא, פסק השו"ע (סימן פ"ג סעיף ט') בין שנמצא בבית הרعي או בקרבו, טהור. ועיין באחרונים שם ובבדורי הש"ר (שם ס'ק כ"ט) שוגם בנסיבות בית הרחם טהור, דרוב דגים מושרים במינין. וכן אפלו לא ראיינו שבלו', כדאיתא בגמ' מס' בכורות (דף ז'): והפרוי חדש (שם ס'ק כ"ז) סבירא ליה בנסיבות בית הרחם לכ"ע אסור, אדם בלעו מי הביאו לבית הרחם, וסוגיא דשמעתא איירוי כשאין ידווע היכן נמצא. עי"ש. וכ"כ הפלתי (שם ס'ק ו') והביא ראייה מדברי רש"י בבכורות שם ד"ה דרך) שכח אבל השrix' בבית הרחם אייבעי ליה לאישתחוו.

והיינו דבנמצא דג טהור בתוך דג טמא, אבל דג טמא שנמצא בתוך דג טהור כתוב השו"ע (שם סעיף י') שאסור. ומובואר בש"ר (ס'ק'ל) משומש שהוא שלם, דוג בולע ואני לוועס. והט"ז (ס'ק י"ד') כתוב דאפיקלו אם איינו שלם ממש אלא שהוא מרוסק קצת, נמי אסור. והיינו משומש שלא נתעלל כל קר. אומנם עיין בפליטי (ס'ק'ז) שכתב דבראיסורא אף לעשן אסור. ומקורם של דברים בתוספות (בכורות דף ז. ד"ה דג) ובאי"ש (שם פ"א סי' ח') והפרוי חדש (שם ס'ק כ"ח) הביא אדם יצא דרך בית הריעי מותר אף לפני מעית לעת, ואם אחר מעית לעת ונמצאו מעוקלים מותר.

ולענין דבש דבריים, הא דשריה רחמנא. בgam' בכורות (דף ז'): אמרו מפני מה דבש דבריים מותר, מפני שמכנויות אותו לאפונ, ואין מציאות אותו מגופן. והיינו משומש שיונקים אותו מפרחי, ופירוט הרים כմבואר בפרשנים שם, ואינם מממצאות מגופן. ואע"פ שאין טעם הפרחים או הפירות ורגש בעטם הדבש, מכל מקום כיון שעבר תחילך מוסיים בגוף הדבוריים, נשחה טעמו טעם אחר. אבל אין מעורב בו מממצאות מגופן, ולא הויב בכלל כל היוצא מן הטמא טמא.

ומה שהותר דבש דבריים ה"ה דבש צרעין וגיזון כ"מ' השו"ע (שם סעיף ט') ועיין ברמ' א' שכתב דאיון לחוש לזה שאינו מצוי בינו. ועי"ע בש"ז אגרות משה (ויז' חלק ב' סימן כ"ד) שכתב להתריר על פי דברי השו"ע שהתריר בדבש צרעין וזיגון, והוא הדין לגבי חומר "השלאלק" שבא מתולעים היונקים משרף אילן, ואינו מתמצאה מגופן. ולכאורה הרוי מה שהתריר דבש דבריים, משומש שאיןו מתמצאה

מגופן, וה"ה כל שרך שאין מתמצאה הדבר מגופו יש להתריר. ועיין בש"ז ע"ג סימן (סימן פ"א ס"ק לד') שכתב שהדבש מותר אף שהדבוריים מעורבין בו. משומש דהוי נותן טעם לפוגם כ"מ' השו"ע מסכת עבודה זורה (דף ס"ט. ד"ה ההוא) ובשו"ע שם מבואר דאף שמחממין את הדבש על מנת לסנוו מחדוריים מותר, אפיקלו לדכלוירה מבטל איסור לכתילהה שעילידי חימום הדבש נפלט טעם הדבוריים האסוריים בדבש. ושם כתוב דהוי נותן טעם לפוגם. (ונפק' מכך היכא שעשושה מעשה, ומתכוון לדבר אחר, אין בו משומש מבטל איסור לכתילהה. והוא הדין לטוחן הכל ובטל בשישים, לא הוא מבטל איסור אם יש בו תולעים ונטחן הכל ובטל בשישים, לנאר דין בו מקומו) והוא דבש לכתילהה, מידיו דהוי איסור דבר. כמו' שהגאון בש"ז משלנה הלכות (חלק י"ג סימן ק"ד) ודלא כהרב השואל שם שרצה לאיסור.

ובענין דבש מלכות (טוני ריאיל) והוא נזול המופרש מבולטות הלסת של הדבורה, ולכאורה איןנו בכלל דבש המופך מצוץ הפרחים. ועיין בש"ז עמא דבר (עמוד קט"ו) לרבות הגאון רבינו אמרם אדרעי שהרחב והבהיר בדבר, והביא ראייה בדעת הגרש"ז אוירבך לאיסור. (ועיין בש"ז מנתת שלמה ה"ב סימן ס"ד) אומנם עיין בש"ז שפט יהודה להגר"י אונטרמן (שער ה' עמוד ש"מ ד') שהתריר דבש מלכות הדבוריים, וכן נמשך אחורי בש"ז צין אליעזר (חלק י"א סימן נ"ט וחלק י"ב סימן נ"ד) להתריר. ועיקר סברות שכל המופך מהדבורה הוא מכלל הפרשיות שמבייאות מהפרחים. ועוד שטעם המזון מלכות הינו מר, ואינו ראוי למלכל בפי עצמו. ועוד היתר שהבא שם משומש שהוא מעורב עם דבש. ועיקר היתר הינו למאלל חולמים. אומנם המיקל בזה יש לו על מי שיסמוך. וכן פסק בתשובה הגאון רבינו עובדיה יוסף זצוק'ל.

"אמרתי שעיקר סיבת הדבר, שאנו מರחיקים בעצמנו את הקב"ה מאיתנו. הוא ציווה לנו והתקדישתם והייתם קדושים, ואמרו חז"ל כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה מעט מקדשין אותו

הרבה, בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא, וכותב אחר אומר כי ד' אלקייר מטההר' בקרב מחניין להציגר וגוז', (והמאמר להציגר כולל הרבה ענינים, להציגר מן החרב מן הרעב ומן השבי ומן הביזה), והיה מחניך קדוש, ולא יראה בר' ערונות דבר ושב מאחריך, הרוי ביאר לנו הכתוב מפורש, שכאשר נהיה קדושים הוא מטההר' בינו להציגרנו מכל רע, אבל אם יראה בנו הכתוב הרא שב מאחרינו, וממילא

יחולו עליינו כל הסיבות ח"ז"ו" (החפץ חיים - מכתבים ומאמרם)

שיעור של התקיימות

הקדמה: מדרוריתא אין צרייך אלא תשע קולות, דהינו תקיעה תרועה תקיעה ג' פעמים^(א). ולח口头 תקיעה תרועה תקיעה בסדר מלכיות, זכרונות, ושורות^(ב). אבל כיון שאינו ברור מהו הקול של "תרועה", לכן תיקון ר' אבהו לתקוע כדי לצאת ידי כולם^(ג). ויש ג' צדדים לעניין מה שייר להיות הקול של "תרועה" דקרה: א) שלש יבבות - מה שאנו קורין "תרועה", ב) שלוש שברים - מה שאנו קורין "שברים", ג) שלוש שבריםivid ביחס לשובות - מה שאנו קורין "שברים תרועה". נמצא שלאחר שתיקון ר' אבהו לתקוע כולם, אנו קורין סדר זה: תש"ת, תש"ת, תש"ת, ג', פעמים כל אחד ואחד. והיינו סוף הכל ל' קולות. עוד תיקון גם לתקוע כל הקולות אלו בין ישיבה (לפני מוסך) בין בעמידה (בתוך מוסך)^(ד). וכך יש לנו סוף הכל שים קולות. והרמן'א הביא מנהג להוסיף עוד ל' קולות לאחר מוסך, והשל'ה הריא עווינו להזכיר עד שישיבת סוף הכל מאה קולות^(ה).

השל זהב בא ענין נזקי תפוקה עמו שיזהו, כן המכ מאהו, קולות. מה' רשי' ותוס': מה שאנו קורין "תរועה", הינו "שלש יבוכת" (cdnל'). ויש מה' רשי' ותוס' מהו "יבכה". רשי' סבר שיבכה הינו כח כל דהו, ולכן תרואה הינו שלש כחות כל דהו. ותוס' סבר שיבכה הינו שלש כחות כל דהו, ולכן תרואה הינו תשע כחות כל דהו. [כחות כל דהו הינו מה שאנו קורין "טרומיטין"]. ומما' זה יש נפק' מ' בין לעניין תקיעה בין לעניין שברים בין לעניין תרואה. שיעור הוא בר'ה, שיעור תקיעה צריך להיות אורך כשיעור התרואה. נמצא שלפי רשי' שתרואה רק ג' טרומיטין גם שיעור תקיעה ג' טרומיטין, ולפי Tos' שתרואה ט' טרומיטין ה' שתקיעה צריך להיות לפחות כל הפחות יותר אורך כשיעור ט' טרומיטין. ולענין שברים, מוכח שהוקול של השברים הוא יותר אורך מקול של תרואה. ולכן לפי רשי' שבר שכט תרואה הינו כח כל דהו, נמצא שכט שבר על כרך יותר מכח כל דהו, ומסתמא שיעורו קרוב לב' בזוזות, ולכן נמצא שא' שברים הינו כשיעור ו' טרומיטין⁽¹⁾. אבל לפי Tos' שבר שכט שבר צריך להיות לפחות לפחות כשיעור ג' טרומיטין, שכן נמצא שא' שברים הינו כשיעור ט' טרומיטין⁽²⁾.

מה' בדעת רשי': יש מה' לעניין שבר שעשה כשיעור ג' טרומיטין, האם יצא בה לדעת רשי'. Tos' סבר בדעת רשי' שכיוון שרשי' סבר שתרועה רק ג' קולות כל דחו, נמצאה שתקיעה רק כשיעור ג' טרומיטין. אכן אם תקע שבר אוורך של ג' טרומיטין נמצא שיצא מכלל שבר ונעשה תקיעה, ולא יצא. אבל המרדכי כתוב בדעת רשי', שדווקא בסדר תר"ת הוא שרש'י סברשיעור תקיעה הינו ג' טרומיטין, אבל בסדר תש"ת הא עכשו אנו קורין "תרועה" דקרה "שברים". וכך גם תקיעה של סדר תר"ת ציריך להיות יותר אווך מתקיעה של סדר תר"ת^(ג). וכך גם נמצאה שכיוון שלושה שברים לפי רשי' הי סך הכל בערך כשיעור ו' כוחות (כדנ'ל), וכן גם תקיעה ציריך להיות כשיעור ו' כוחות. כאמור,iscal שבר אוורך אם אוילו או יותר

אם שיר ליצאת ידי שניהם: לפי Tos' בדעת רשי' שסביר שכל שבך כוחות עד ו כוחות, עדין לא יצא מכך שבך.

צריך להיות פחות מג' טרומיטין, נמצאה שא"א ליצאת גם רשי' וגם מtos' ביחיד. שהא לתוס' צריך להיות ג' שברים כשיעור סך הכל של ט' טרומיטין. ולפי רשי' כל שבר צריך להיות פחות מג' טרומיטין, ולכן ג' שברים ביחיד על כרחן פחות מט' טרומיטין⁽⁷⁾. אבל לפי דעת המרדכי דעת רשי', שפיר יכול לצאת בין רשי' ובין Tos' בתקיעה אחת. שיכול לתקן כל שבר כשיעור ג' כחوت עד ו' כחות, ולהיות ג' שברים שבר הכל ט' כחות (ויתור), ועי' יצא שנייהם. פחות מטו' כחوت כדי ליצאת לרשי' , ולא פחות מג' כחות כדי ליצאת Tos' .

הש"ע הביא דעת רשי בשם י"א, ואח"כ הביא דעת תוס' בשם י"א. ואף שכלל בש"ע שכל מקום שהביא ב' "יש אומרים" שהלכה כי"א השניה (כתוס'), מ"מ ב"כ" כתוב שהעולם נהגו לתקוע שבר פחות מג' טרומיטין וכרכש" (ויאנו חושין לשיטת תוס' כלל^(ט)). הרמן"א כתב שנוהגים לעשות דעת המרדכי בדעת רשי" (ועי"ז יצא שם תוס')^(יך). והב"ח כתב שמנהגינו לא לחוש לרשי" כלל^(יב). והמג"א לאחר שהביא שיטת הב"ח כתב להיפך שעכשו המנהג לא לחוש לשיטת תוס' כלל^(יג). והמ"ב כתב לכתחילה לחוש דעת תוס', בבדיעבד לטסוך על רשי" (אף שלא יצא בזה שיטת תוס' כלל). אבל המג"ב מס' שנותיו יותר לצתת בין תוס' ובין רשי" ע"פ מהלך המרדכי^(ט).

חزو בני חיבי

לימוד אזכור
עלילוי נשמה
הר' יחזקאל
כדרוי ז"ל,
שהיה קובלע
עתים לתורה
תמידין בסדרן,

מזל טוב
וברכה רבבה
לעמליה תורה
החשיבות
ויקרים,
לומדי הדף
היום, יחד
עם מגיד
השיעור הרב
 יצחק אוחנה
היום, על סיום
מסכתות כריתות ומיעילה, תזכו עוד
לפאר את שכונתנו בתורה הקדושה!

שיעור תורה

ע"י הרב חיים ביטון ה"ז רחוב ברקמת 15 כל מוצ"ש
נא לבירר אצל גב' לפישען
בזמן הדלקת נרות אצל משפטת ר' דוד ירושלמי ה"ז, רחוב נופך 9, ממתוקים והפתעות!
כל ערב עם הרב יעקב דרשן ה"ז בבית הכנסת הספרדי ממתוקים והפתעות ונחתת אמית!
בריה"כ הספרדי אהיל לוי בשעה 30:15 על ידי משפטת קוהלי ה"ז לבנות עד כיתה ח'
תהילים לבנים - תהילים לבנות - שיעורים בהלכה - שיעורים בגמרא - שיעור בזהר - שיעור דף יומי מפורסם בברית הכנסת

שיעור באור החחים הקדושים
תהילים ושיעור לנשים
קבלה שבת לבנות
מתמידים לבנים
בתיה לבנות
תהילים לבנים - תהילים לבנות - שיעורים בהלכה - שיעורים בגמרא - שיעור בזהר - שיעור דף יומי מפורסם בברית הכנסת

שירותי דת וגמלות חסד

لتיאום בעניין טהרה:

שאלות בהלכה וטהרה:

שאלות בהלכה וטהרה:

דיב' תורה בדיני ממונות וsci'im:

גמ"ח תורפות:

גמ"ח דידיאות לחימום:

מץ ענבים:

כריית של בריות:

גמ"ח בלוני גז:

גמ"ח מזוזות:

הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - אברהם ג'AIN

הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - ח'ים בל'

גמ"ח פלאות לשבת - משפטת פרלמן:

גמ"ח עריסה לתינוק לחודשים ראשונים:

גמ"ח טיטולים מטטרה לע"נ אייל בן זהבה ז"ל, ולרפואת טויהר בת שני שרה

אנצ'ציה ואדים חמימים, לע"ב שמעון בן אלה

אחותות מוסמכת לשעת הצורך בשבת (פצעות זriskות וכו'):

אחותות מוסמכת לשעת הצורך בשבת (פצעות זriskות וכו'):

גמ"ח כיסאות שלוחנות ומזערנים וגם פלאטה של שבת:

גמ"ח כיסאות שלוחנות, כסאות ג' טפחים, כסאות גודלים:

גמ"ח כיסאות שלוחנות מפותת שלוחן וכל הגשה:

גמ"ח מוצצים ובקבוקים:

גמ"ח להמסת אבנים בכלויות, החזרת פרקים למקום, וקיבוע:

מקאן, אנצ'ציה, משאבת חלב ידני/חשמלי לע"נ אסתר בת ג'יה:

איסוף וחילוקת מזון למשפחות:

גמ"ח מכשיר ניוט וויז WAZEWA:

HARSHMUEL.COM TASHMA.NET

sharabymail@gmail.com

TEL: 0542002882

אלינה טל: 052-7111480
הרב דוד שרubi טל: 054-2002882
הרב יוסף שטילרמן טל: 02-5715176
הרב עמנואל איפרגן טל: 058-7188158
גב' שלוה ויטנשטיין טל: 054-8441374
הרב מרדכי ויטנשטיין טל: 054-8441374
משפחה בן ישע טל: 054-8402564
משפחה נחמני טל: 050-5245392
משפחה דוד שלימן רח' ברקמת טל: 0525712663
משפחה קוהלי אבוי החושן 106 טל: 0527659122
אחלמה 10 טל: 0502616377
אחלמה 11 טל: 0587668000
רחוב אודם 18 טל: 0584226225
ר' שלמה ברונר: 0547857575
על ידי משפחת וייצמן רחוב ברקמת 4 טל: 050-6401440
משפחה בן סימון, טל: 0257110091
גבי מטבוב: רח' אודם 16
גב' רינה:
הרב איתמר שעיה טל: 052-6161696
0504116009
אבי אל' ירושלמי 02-5711480
הרב חיים DDS טל: 02-5715028
משפחה אלקיים טל: 052-3466778
הרב משה קלין טל: 054-8002882
משפחה שרubi טל: 054-6535441
גב' קROLIN שרובי טל: 0548590029
הר' אלעדר לוי טל: